Република Србија
УПРАВНИ СУД
ОДЕЉЕЊЕ У КРАГУЈЕВЦУ
I-4 У 5063/15
Дана 02.06.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Олге Петровић, председника већа, Мире Василијевић и Вере Маринковић, чланова већа, са судским саветником Драганом Максимовић**,** као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца „У.” д.о.о из У., ..., против туженог Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Сектора за пореско - правне послове и координацију, Регионалног одељења за другостепени поступак Крагујевац, ради поништаја решења број 400-47-03-01079/2014-I4001 од 10.02.2015. године, у предмету пореском, у нејавној седници већа, одржаној дана 02.06.2017. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба **СЕ ОДБИЈА.**

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем, одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца изјављена против решења Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Филијале А Ужице, број 100-47-03-02509/2014-I4A02-1 од 05.12.2014. године, којим је тужиоцу утврђена обавеза уплате износа од 50% просечне зараде по запосленом у Републици Србији према последњем објављеном податку републичког органа надлежног за послове статистике због неизвршавања обавезе запошљавања особа са инвалидитетом у Буџетски фонд за професионалну рехабилитацију и запошљавање особа са инвалидитетом за период 01.01.2011. до 31.08.2014. године, у укупном износу од 2.675.332,00 динара и наложена уплата утврђене обавезе појединачно за сваки месец

за период 01.01.2011.-31.08.2014. године, све у року од 15 дана од дана пријема решења, уз обавезу обрачуна и уплате камате од дана доспећа обавезе до дана уплате утврђене обавезе. Одлучено је да жалба не одлаже извршење решења.

У тужби, поднетој овом суду 26.03.2015. године, којом је оспорио законитост решења туженог органа због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права, тужилац наводи да је порески орган наложио обрачун и уплату камате од дана доспећа обавезе, али диспозитивом решења није утврдио појединачно за сваку утврђену обавезу. Истиче да порески орган погрешно изједначава плаћање утврђене обавезе са плаћањем пореза по одбитку, те се погрешно позива на одредбе Закона о пореском поступку и пореској администрацији, јер наведени закон не уређује плаћање и доспелост обавеза по основу пореза по одбитку, а то не уређује ни Закон о запошљавању инвалида, нити одредбе тог закона упућују на одредбе закона којим се уређује порез на доходак грађана. Поред тога, истиче да је Правилником о начину праћења извршавања обавезе запошљавања особа са инвалидитетом и начину доказивања извршавања те обавезе, прописан само рок за достављање извештаја о извршавању обавеза запошљавања особа са инвалидитетом, а не и рок за плаћање пенала прописаних Законом о запошљавању инвалида, те сматра да нема обавезу да сам обрачуна и уплати камату од датума доспећа појединачних месечних обавеза посебно зато што камата због неизвршавања обавеза није обезвређена, а имајући у виду износ утврђених обавеза. Предлаже да суд тужбу уважи, оспорено решење поништи и предмет врати надлежном органу на поновно одлучивање.

Након оцене навода тужбе, одговора на тужбу, као и списа ове управне ствари, одлучујући без одржавања усмене расправе, јер је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања у смислу члана 33. став 2. и став 3. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, број 111/09), па испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе у смислу члана 41. став 1. Закона о управним споровима, Управни суд је нашао: тужба је неоснована.

Из списа и образложења оспореног решења произлази да је првостепени орган извршио поступак канцеларијске контроле тужиоца у вези са испуњавањем обавезе запошљавања особа са инвалидитетом и о томе сачинио записник о канцеларијској контроли број 100-47-03-02509/2014-I4A02 од 24.11.2014. године, те је у поступку на основу података из појединачне пореске пријаве о обрачунатим порезима и доприносима ППП ПД и друге достављене и расположиве документације утврдио да је тужилац, према броју запослених радника у контролисаном периоду имао обавезу запошљавања две особе са инвалидитетом, па како то није учинио, односно како није поступио ни на један од начина прописаних чланом 24., 26. и 27. Закона о професионалној рехабилитацији и запошљавању особа са инвалидитетом („Службени гласник РС“, број 36/09...32/13), ожалбеним решењем је утврђена обавеза уплате средстава у износу од 50% просечне зараде по запосленом у Републици Србији, према последњем објављеном податку републичког органа надлежног за послове статистике, за сваку особу коју није запослио, појединачно, за сваки месец у контролисаном периоду, као у диспозитиву ожалбеног решења.

Чланом 24. Закона о професионалној рехабилитацији и запошљавању особа са инвалидитетом („Службени гласник РС“, број 36/09...32/13) прописано је, обавеза запошљавања, у смислу овог закона, јесте обавеза сваког послодавца који има најмање 20 запослених да има у радном односу одређени број особа са инвалидитетом. (1) Послодавац који има од 20 до 49 запослених дужан је да има у радном односу једну особу са инвалидитетом. (2) Послодавац који има 50 и више запослених дужан је да има у радном односу најмање две особе са инвалидитетом, и на сваких наредних започетих 50 запослених по једну особу са инвалидитетом. (3)

Чланом 26. наведеног закона прописано је, послодавац који не запосли особе са инвалидитетом у складу са чланом 24. овог закона дужан је да уплати износ од 50% просечне зараде по запосленом у Републици Србији према последњем објављеном податку републичког органа надлежног за послове статистике за сваку особу са инвалидитетом коју није запослио. (1) Уплатом средстава из става 1. овог члана, послодавац испуњава обавезу запошљавања. (2)

Чланом 27. наведеног закона, прописано је да послодавац који, у поступку јавне или друге набавке, изврши финансијске обавезе из уговора о пословно - техничкој сарадњи са предузећем за професионалну рехабилитацију и запошљавање особа са инвалидитетом, као и из уговора о куповини производа или вршењу услуга тог предузећа, изузев обавеза насталих у реализацији уговора из области трговине на велико - у вредности од 20 просечних зарада по запосленом у Републици Србији према последњем објављеном податку републичког органа надлежног за послове статистике у моменту закључења уговора, ослобађа се обавезе запошљавања једне особе са инвалидитетом из члана 24. овог закона, за наредних 12 месеци од дана извршења обавезе.

По оцени суда, а имајући у виду утврђено чињенично стање, разлоге дате у образложењу и прописе на које су се управни органи позвали, правилно је тужени орган одбио жалбу тужиоца изјављену против решења првостепеног органа од 05.12.2014. године, налазећи да је првостепени орган у спроведеном поступку канцеларијске контроле правилно утврдио чињенично стање на које је правилно применио материјално право. За своју одлуку тужени орган је дао довољне разлоге које као правилне и на закону засноване прихвата суд.

Суд је ценио наводе тужбе истицане и у жалби, па налази да се истим, код несумњиво утврђеног чињеничног стања не доводи у питање правилност и законитост оспореног решења, јер је тужени орган исте ценио и за своју одлуку дао довољне, јасне и аргументоване разлоге које у свему прихвата и овај суд. Наиме, како према одредбама члана 26. Закона о професионалној рехабилитацији и запошљавању особа са инвалидитетом („Службени гласник РС“, број 36/09...32/13), и члана 6. и 7. Правилника о начину праћења извршавања обавезе запошљавања особа са инвалидитетом и начину доказивања извршавања те обавезе, уплатом средстава која припадају Буџетском фонду за професионалну рехабилитацију и запошљавање особа са инвалидитетом, послодавац извршава обавезу запошљавања оноликог броја особа са инвалидитетом колико зарада финансира на месечном нивоу, при чему се уплата средства у Буџетски фонд мора извршити накасније у року који је прописан за подношење извештаја о извршењу

обавезе запошљавања особа са инвалидитетом, а то је према члану 11. наведеног Правилника, до 5. у наредном месецу, то се наводима тужбе не доводи у сумњу правилност оспореног решења.

Са изложеног, Управни суд је на основу члана 40. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, број 111/09), одлучио као у диспозитиву пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 02.06.2017. године, I-4 У 5063/15

Записничар **Председник већа – судија**
Драгана Максимовић, с.р. **Олга Петровић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

НМ